

Teraz Polska

1 lipca w Warszawie odbyły się uroczystości z okazji inauguracji sprawowania przez Polskę Prezydencji w Radzie Unii Europejskiej.

W tym dniu odbyło się wspólne posiedzenie Sejmu i Senatu RP, w którym wzięli udział także byli prezydenci i premierzy, przedstawiciele najważniejszych instytucji państwowych i duchowieństwa. Podczas posiedzenia głos zabrał prezydent Bronisław Komorowski, marszałek Sejmu Grzegorz Schetyna i marszałek Senatu Bogdan Borusewicz. Wyemitowane zostało także przesłanie Jerzego Buzka, przewodniczącego Parlamentu Europejskiego oraz przewodniczącego parlamentu Węgier László Kovera. Przypomnijmy, że Węgry sprawowały prezydencję przez pierwsze półrocze 2011 roku. Wieczorem w Teatrze Wielkim w Warszawie odbyła się uroczysta gala z okazji rozpoczęcia polskiej prezydencji.

Oprócz oficjalnych uroczystości 1 lipca imprezy inauguracyjne odbywały się także na ulicach miasta - na Mariensztacie, na Starówce, w nieczynnej elektrociepłowni na Powiślu, w Centrum Nauki Kopernik czy też na Placu Defilad. Warszawiacy i goście miasta w każdym wieku mogli oglądać występy wykonawców muzyki etno z różnych krajów Europy, słuchać koncertów muzyki eksperymentalnej, alternatywnej, klasycznej i rockowej, degustować potrawy kuchni narodów europejskich i uczestniczyć w integracyjnych zabawach dla dzieci.

Kulminacją tego dnia był koncert „Tu Warszawa”, który rozpoczął się

na Placu Defilad o godzinie 22.00 od prezentacji filmu promującego polską prezydencję. Na scenie, a właściwie na trzech scenach wystąpili polscy i zagraniczni artyści. Zabrzmiwały utwory znanych kompozytorów Fryderyka Chopina, Andrzeja Kurylewicz i Jana A.P. Kaczmarska, Krzysztofa Komedy i Wojciecha Kilara, w wykonaniu Janusza Olejniczaka, kwintetu Tomasza Stańki, Chrisa Bottiego, Leszka Możdżera i orkiestry Sinfonia Varsovia. Wystąpiły polskie zespoły Perfekt, Myslovitz i Kapela ze Wsi Warszawa. Zagraniczni artyści - m.in. wokalistka zespołu Cranberries Dolores O' Riordan, Kenny G, Angie Stone, Michael Bolton, grupa wokalna Manhattan Transfer - wykonali własne utwory oraz ujęli warszawiaków oryginalną aranżacją polskich przebojów. Niektóre utwory ilustrowane były zdjęciami najważniejszych wydarzeń z historii Polski, które można było zobaczyć na telebimach. Pod koniec koncertu wszyscy zgromadzeni na placu mogli podziwiać wyjątkowy pokaz sztucznych ogni w epicentrum którego znalazł się Pałac Kultury i Nauki.

Natalia DENYSIUK

P.S.: Więcej informacji na temat Prezydencji Polski w UE można przeczytać w specjalnej wkładce do MW – „Monitorze Europejskim”.

Тепер – Польща

1 липня 2011 року у Варшаві відбулися інавгураційні урочистості, присвячені початку головування Польщі у Раді ЄС.

У цей день відбулося спільне засідання Сейму та Сенату Республіки Польща, у якому також взяли участь колишні президенти і прем'єр-міністри, представники найважливіших державних інституцій та духовенства. Під час засідання виступили Президент Броніслав Коморовський, маршалок Сейму Гжегож Схетина, маршалок Сенату Богдан Борусевич. Також транслювалися послання Єжи Бузєка, Голови Європейського Парламенту, та Ласло Ковера, Голови парламенту Угорщини. Пригадаймо, що саме Угорщина виконувала головування протягом першого півріччя 2011 року. Увечері у Великому театрі у Варшаві відбувся урочистий гала-концерт з нагоди початку польського головування у Раді ЄС.

Окрім офіційних урочистостей інавгураційні святкування відбувалися на Маршінґаті, у Старому місті, у недіючій електростанції на Повіслі, у Центрі науки Коперника, на площі Дефіляд. Варшав'яни і гості міста будь-якого віку могли спостерігати за виступами виконавців етномузики із різних країн Європи, відвідати концерти експериментальної, альтернативної, класичної і рокової музики, дегустувати страви кухонь європейських народів та взяти участь у інтеграційних іграх для дітей.

Natalia DENYSIUK

Кulмінацією дня був концерт «Тут – Варшава», який розпочався

на площі Дефіляд о 22.00 год. презентацією фільму, який популяризував польське головування. На сцені, вірніше аж на трьох сценах, виступили польські та закордонні артисти. У виконанні Януша Олейничака, квінтету Томаша Станьки, Кріса Ботґе, Лешєка Мождґера і оркестру «Sinfonia Varsovia» звучали твори Фредерика Шопена, Анджєя Курилевича і Яна А.П. Качмарєка, Кшиштоґа Комеди та Войцєха Кіляра. Виступили польські гурти «Perfekty», «Myslovitz», «Kapela ze Wsi Warszawa». Серед закордонних артистів були: wokalistka гурту «Cranberries» Долорес О'Ріордан, Кенні Дґи, Ендґи Стун, Майкл Болтон, wokальна група «Manhattan Transfer», котрі виконали власні твори, а також підкорили варшав'ян власним аранжуванням популярних польських пісень. Деякі твори ілюструвалися фотографіями найважливіших подій з історії Польщі, які можна було подивитися на величезних екранах. Наприкінці концерту усі, хто зібрався на площі, могли спостерігати за винятковим феєрверком, в епіцентрі якого перебував Палац культури і науки.

P.S.: Більше матеріалів, які стосуються головування Польщі у Раді ЄС можна прочитати у спеціальній вкладці до «ВМ» – «Європейському Моніторі».

„Нашою силою є єдність!”
„Наша сила jest jedność!”

Збїгнєв Войцєховський: „Мусимо розповісти наступним поколінням трагічну правду наших народів”.

Збїгнєв Войцєховський: „Мусимо przyszłemu pokoleniu powiedzieć tę tragiczną prawdę, która jest w naszych narodach”.

str. 2

Хрести Францішки Прус
Krzyże Franciszki Prus

Францішку Прус відзначено Хрестом „Орден Відродження Польщі”.

Пані Franciszka Prus została uhonorowana Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

str. 3

У Варшаві – разом
W Warszawie razem

Найбільше досягнення програми Кіркланда – її випускники.

Найwiększe osiągnięcie Programu Kirklanda to absolwenci.

str. 4

Fort.Missia
за будь-якої погоди
Fort.Missia przy każdej pogodzie

1-3 липня відбувся III Міжнародний фестиваль мистецтв «Fort.Missia».

1-3 lipca odbył się III Międzynarodowy Festiwal Sztuki «Fort.Missia».

str. 6

«Luceoria» zaśpiewała
у Воьвольніці
«Luceoria» śpiewała
w Wąwołnicy

Для хору ця поїздка стала першим закордонним дебютом.

Для chóru ta podróż stała się pierwszym debiutem zagranicznym.

str. 9

Наш
передплатний
індекс: 49053

Msza święta w intencji ofiar tragedii wołyńskiej

10 lipca 2011 roku w Katedrze Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Łucku odbyła się msza w intencji ofiar tragedii wołyńskiej 1943 roku.

Duże wrażenie na zebranych zrobiły słowa Biskupa diecezji łuckiej Marcjana Trofimiaka, który przewodniczył mszy. W swoim kazaniu zwrócił on uwagę na to, że ta msza odbywa się nie po to, żeby manifestować jakieś pretensje polityczne czy historyczne. „Nie jest to nasze powołanie i nie na tym polega misja Kościoła, – zaznaczył Biskup. – Chcemy tylko jednego – przebaczenia w imię Najwyższej Miłości. Papież Jan Paweł II zachęcał, aby nasze narody budowały przyszłość, szukały tego, co łączy, a nie tego, co dzieli”.

Uroczysty wymiar mszy podkreślił występ chóru chłopięco-męskiego „Pueri Cantores Sancti Nicolai” z Bochni, który dotarł na Wołyn dzięki wsparciu Konsulatu Generalnego RP w Łucku.

MW

Krzyże Wołynia, Katedra Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Łucku

Богослужіння у пам'ять про жертви Волинської трагедії

10 липня 2011 року у Кафедральному соборі святих апостолів Петра і Павла в Луцьку відбулося богослужіння, у ході якого вшанували пам'ять жертв Волинської трагедії 1943 року.

Велике враження у присутніх викликали слова єпископа Луцької дієцезії Маркіяна Трофим'яка, котрий очолює богослужіння. У своїй промові він звернув увагу на те, що богослужіння відбувається не для того, щоб пред'являти якісь політичні чи історичні претензії. „Це не є наше покликання і це не є місією церкви. Ми прагнемо одного – пробачити в ім'я тої Найвищої Любові. Папа Іоанн Павло II закликав, щоб наші народи будували майбутнє, шукали те, що об'єднує, а не те, що ділить”.

Урочистість богослужіння підкреслив виступ хлопчачо-чоловічого хору „Pueri Cantores Sancti Nicolai” з міста Bochni, який приїхав на Волинь за сприяння Генерального консульства Республіки Польща у Луцьку.

BM

Крести Францішки Прус Хрести Францішки Прус

10. липня в łuckiej Katedrze pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w obecności zebranych wiernych Pani Franciszka Prus została u honorowaną Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Pani Franciszka – nasza Rodaczka z Włodzimierza Wołyńskiego od wielu lat ustawicznie spełnia obowiązek chrześcijański stawiając po wołyńskich miejscowościach krzyże. Po tych krzyżach można się uczyć geografii ludobójstwa na Wołyniu, podczas którego ludzie ginęli tylko przez to, że byli Polakami.

Wiele znajomych i bliskich Pani Franciszki spoczywają pod tymi krzyżami w miej-

scach gdzie kiedyś były polskie wsie. Można tylko podziwiać – ile życiowej mocy, uporu i energii jest w tej skromnej i subtelnej, już dość w sędziwym wieku osobie. Ta niezłomna kobieta zamierzając stawiać kolejne krzyże, prosi Pana Boga o zdrowie i siłę. Od wielu lat pomaga Jej w tej ludzkiej misji przyjaciel – Ukrainiec. W Jej przekonaniu zło czyni nie cały Naród a tylko garstka „ludzi opętanych ideą zbrodni.

MW

10 липня у Кафедральному костелі святих апостолів Петра і Павла в Луцьку у присутності парафіян було відзначено Хрестом „Орден відродження Польщі” Францішку Прус.

Пані Францішка – наша землячка з Володимир-Волинського, котра протягом багатьох років невтомно виконує християнський обов'язок, ставлячи на Волині хрести. За цими хрестами можна вивчати географію геноциду на Волині, під час якого люди гинули тільки тому, що були поляками.

Багато знайомих та близьких пані Францішки спочивають під тими хрестами там, де колись були польські села.

Викликає подив, скільки життєвої сили, наполегливості та енергії є в цій скромній і делікатній особі поважного віку. Ця незламна жінка просить Бога про здоров'я та силу і планує ставити наступні хрести. Протягом багатьох років у цій людській місії їй допомагає її друг-українець. Пані Францішка переконана, що зло чинить не цілий народ, а тільки жменшка „людей”, які затьмарюють ідеєю злочину.

BM

Генеральний консул РП у Луцьку Юліан Янік вручає орден Францішці Прус

I знову на Przebrażu I знову у Пшебражі

Жест на mapie Wołynia szczególne dla pamięci Polaków miejsce – Przebraże. Właśnie w tej miejscowości 68 lat temu znalazło schronienie i bezpieczeństwo prawie 25 tysięcy ludzi.

Nasilające się mordy na Polakach dokonywane przez nacjonalistów ukraińskich sprawiły, że od początku marca 1943 roku ludność cywilna zaczęła masowo przybywać do Przebraża z okolicznych wsi i miasteczek. Dzięki działaniom miejscowej samoobrony zostało ocalonych wiele ludzkich istnień. Jednak nie wszyscy przetrwali te trudne czasy. Na miejscowym cmentarzu spoczywają przebrażanie – zmarli wskutek odniesionych ran, chorób i wycieńczenia.

Już tradycyjnie, 12 lipca na wojskowy cmentarz w Przebrażu przybyli z wienkami, kwiatami i zniczami miejscowi Polacy i Ukraińcy – członkowie Stowarzyszenia Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej na Wołyniu. Dla wielu z nich – osób starszego pokolenia to miejsce ma specjalne znaczenie – ktoś tam przeżywał w dzieciństwie, a ktoś inny pozostawił w tej ziemi znajomego, kolegę czy członka rodziny. Odczytywane z bazaltowych tablic nazwiska przywoływały z przeszłości sylwetki Nieobecnych. Pod przewodnictwem ks. Edwarda Kowalewskiego zostało odprawione krótkie nabożeństwo za dusze zmarłych Rodaków. Te lipcowe dni żałoby i pamięci przynoszą chwilę refleksji i zadumy, jednocześnie uświadamiając nam konieczność potrzeby wzajemnego przebaczenia winy i podania sobie ręki na zgodę, w imię prawdziwej przyjaźni.

Walenty WAKOLUK

Богослужіння у Пшебражі

Валентин ВАКОПОК

На карті Волині є особливе місце для пам'яті поляків – Пшебраже. Власне, у цьому поселенні 68 років тому знайшли для себе сховище та безпеку майже 25 тисяч людей.

Наростаюча хвиля винищення поляків, які здійснювали українські націоналісти, призвела до того, що на початку березня 1943 року до Пшебража із навколишніх сіл почали масово прибувати цивільні люди. Завдяки діям місцевої самооборони були збережені людські життя. Однак не усі пережили ті важкі часи. На місцевому кладовищі спочивають пшебражанці, котрі померли від завданих ран, хвороб і виснаження.

Уже традиційно, 12 липня на військове кладовище у Пшебражі прибули із вінками, квітами та лампадками місцеві поляки та українці – члени Товариства польської культури на Волині ім. Еви Феліńskiej. Для багатьох із них, осіб старшого покоління, це місце має особливе значення, хтось там перебував у дитинстві, а хтось залишив на цій землі знайомого, друга чи члена сім'ї. Прізвища на базальтових табличках приносили із минулого образи Відсутніх. Під керівництвом кс. Edwarda Kowalewskiego було відправлено невелике богослужіння за душі померлих земляків. Ці липневі дні жалоби і пам'яті приносять моменти рефлексії та роздумів, одночасно доводячи нам необхідність потреби взаємно вибачити за провини і подати один одному руки в ім'я справжньої приязні.

Ze smutkiem przyjęliśmy wiadomość, iż 08 lipca 2011 roku w wieku 89 lat zmarła Emilia Kondraszowa wieloletni członek naszego Stowarzyszenia i Wspólnicy Człowiek.

Zarząd Stowarzyszenia Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej na Wołyniu i Zespół redakcyjny „Monitora Wołyńskiego”

Fort.Missia przy każdej pogodzie

Fort.Missia за будь-якої погоди

Deszcz, dużo błota i bezmiar pozytywnych emocji – będą to wspomnienia tysięcy ludzi, którzy przez trzy dni mieszkali w pobliżu wsi Popowicze rejonu Mostyska obwodu lwowskiego.

Właśnie tam od 1 do 3 lipca bieżącego roku na unikalnych pozostałościach obronnych fortów I wojny światowej odbył się III Międzynarodowy Festiwal Sztuki «Fort.Missia».

Muzycy, poeci, aktorzy i inni artyści połączyli swoje wysiłki po to, aby ponad dziesięć tysięcy osób od poczęło kulturalnie i duchowo. Festiwal Międzynarodowy «Fort.Missia» dorocznie przedstawia twórcze projekty z różnych krajów świata. Podstawowy akcent akcji organizatorzy postawili na eksperymenty w dziedzinie jazzu, elektroniki i sztuki współczesnej. Na mniejszych scenach były wystawiane przedstawienia teatralne, organizowane odczyty literackie, warsztaty, galerie rzemiosła i wiele innych atrakcji na tle malowniczej przyrody.

Uściślając lokalizację przedsięwzięcia należy zauważyć, że festiwal został zorganizowany na pograniczu polsko-ukraińskim w pobliżu przejścia granicznego Szezynie. Na te tereny można trafić tylko raz w roku, uczestnicząc w festiwalu «Fort.Missia». Dlatego też grzech nie skorzystać z okazji, aby zobaczyć wiekowe forty i zabawzić się z przyjaciółmi przy dźwiękach muzyki ukraińskich i zagranicznych zespołów rockowych.

Już w pierwszym dniu obszar, na którym odbywał się festiwal, powoli «obrosła» namiotami postawionymi przez ludzi z różnych zakątków Ukrainy. Każda grupa sama ozdabiała własne miasteczka namiotowe, biorąc za podstawę flagę Ukrainy lub swego miasta. Piątkowym wieczorem rządzący muzyczne zespoły ze Lwowa. Podczas koncertu widzowie najbardziej nie chcieli puścić ze sceny chłopców z zespołu «Oratania», «Anna» i «Mertvyy piven». Podczas występu ostatniego z zespołów swoje zdolności panowania nad ogniem wykazała grupa z Lublina «Sigillum Ignis». Po koncertach lwowskich zespołów zaprezentowała się formacja asocjacyjnego DubStep-u i techno «REStart» oraz projekt «Music Maikers».

Już o szóstej z rana młodzi ludzie ochrypliymi głosami śpiewali ukraińskie pieśni, w ten sposób nadając nową muzyczną nutę festiwalu. W sobotę po południu zaczął padać deszcz, który nie przeszkadzał uczestnikom festiwalu w gotowaniu posiłków nad ognikiem. Wieczorem mło-

do stałego kalendarza imprez na pograniczu. Dobrze, że historia łączy się z teraźniejszością, a teraźniejszość – z przyszłością. Po tym wszystkim się pomodlili o zdrowie i bezpieczeństwo podróżnych.

Uczestnicząca w festiwalu Tetiana Puhacz podzieliła się wrażeniami z trzydniowego pobytu nieopodal polskiej granicy. «Bardzo podobały mi się wystawy w fortach, dobór muzyków, dźwięki. Atmosfera festiwalu nadal sprawia, że serce bije mocniej. Jedyną rzeczą, która utrudniała zabawę był chłód i deszcz. Jednak tańce w błocie to jest to, co zapamięta się na długo» – powiedziała dziewczyna.

łów uczyniła zimny, mokry wieczór gorącym i niepowtarzalnym.

Pochwały należą się organizatorom festiwalu: każdego dnia sprzątano biotoalety, w dużych zbiornikach była dostępna świeża woda do picia, a wolontariusze starannie sprząтали butelki plastikowe, szkło i gruz. Na tym tle rzuciło się w oczy niedbalstwo gości festiwalu, którzy pozostawiali po sobie dużo śmieci. Niie udało się „zamówić” jedynie dobrej pogody.

W ostatni dzień festiwalu przed gośćmi wystąpili organizatorzy. Pani wójtowa Popowickiej Rady Wiejskiej Lubomyra Scira powiedziała, że impreza stała się oficjalną wizytówką wsi. Z kolei, starosta powiatu Przemysł Jan Paćzek pozdrowił wszystkich uczestników i gości festiwalu: «Ciesz się, że ten festiwal jest już wpisany

Dość, masu bagнюki ta silu-silenennu pozytywnych emocji nie забудуть tysiący людей, kotri tri dni pospiłi жили poblizu sela Popowiczi Mostyskogo rajonu Lwivskoyi oblasti.

Саме там з 1 по 3 липня нинішнього року на унікальних залишках оборонних форте Першої світової війни відбувався III Міжнародний фестиваль мистецтв «Fort.Missia».

Музиканти, поети, актори та інші митці об'єднали свої зусилля для того, щоб понад десять тисяч осіб культурно і духовно відпочили. Міжнародний фестиваль «Fort.Missia» щорічно демонструє творчі проекти з різних країн світу. Зокрема основний наголос заходу організатори ставлять на експериментах із джазу, електроніки та сучасного мистецтва. Також на менших сценах демонструють театральні дійства, організують літературні читання, майстер-класи, галереї ремісників та безліч інших атракцій на фоні мальовничої природи.

Якщо говорити детальніше про місце розташування заходу, то слід зазначити, що фестиваль проходить на українсько-польському кордоні неподалік пункту перетину кордону Шегіні. На цю територію можна потрапити лише раз на рік, приїхавши на «Fort.Missia». Тому гріх було не скористатися нагодою побачити столітні форти та «потусуватися» з друзями під запальні музичні звуки українських та закордонних рок-гуртів.

Отож, першого дня територія, на якій відбувалося дійство, поволі «обросла» наметами, які ставили люди з усіх куточків України. Кожна компанія сама оздоблювала власні наметові містечка, основною фішкою яких був прапор України чи міста, з якого вона прибула. Вечір п'ятниці взяли у свої руки шість музичних гуртів зі Львова. Під час концерту фестивалники найбільше не хотіли відпускати зі сцени хлопців із гуртів «Оратанія», «Анна» та «Мертвий півень». Протягом виступу останнього свої вміння «володіти» вогнем демонструвала команда з міста Люблин «Sigillum Ignis». Після концертної про-

грами львівських гуртів естафету перейняла формація асоціативного DubStep-у i техно «REStart» та проект «Music Maiker».

На наступний ранок усіх пробуджували ті, хто спати і не лягав. Вже о шостій годині ранку молоді люди з надіраним голосом співали українські пісні, тим самим давши нову музичну ноту фестивалю. Вже в суботу по обіді розпочався дощ, який не закінчувався аж до самого вечора. Проте він не завадив фестивалникам приготувати їжу на вогнищі, а вже увечері молодь розважала рокови та рок-н-рольні гурти. Арт-роковий проект «Let Me Introduce You To The End» та вагара експериментаторів із фанком і електронікою «Big Fat Mama», говорячи образно, розірвали публіку на шматки. Той, хто хотів екстриму, роздгався до близьки і влаштував ковзанку на болоті. Потому цих відчайдушів упізнати можна було хіба що по очах.

Недільний ранок для багатьох розпочався зі словосполучення «Сонце, вставай!». Саме з такими словами два юнаки підходили майже до кожного намету, пробуджували від сну людей і закликали сонце хоч на мить вийти з-за хмар. Протягом останнього фестивального дня на сцені виступали такі групи як «Коралі», «Shockolad», «Перкалаба» та «Гайдамаки». Музика цих ансамблів зробила холодний мокрий вечір гарячим і незабутнім.

Якщо говорити про побутові моменти, то слід зазначити, що організатори фестивалю їх добре продумали. Біотуалети приборали шоранку, питну воду можна було набрати в автомобілі з великою цистерною, а волонтери ретельно приборали всі пластиків пляшки, скло та сміття ще до початку кожного заходу. На фоні цього різало очі нехлюйство гостей дійства, котрі залишали після себе чимало непотребу. Не домовилися організатори лише з небесною канцелярією про погоду. Негода дійсно трохи наполюхала людей, але незважаючи ні на що, в неділю на болоті під сценою була добряча «руханка».

У заключний день виступили організатори фестивалю «Fort.Missia». Голова Поповицької сільської ради Любомира Сіра розповіла, що на фортах добре відчувається енергія подій Першої світової війни і місце проведення цього свята стало офіційною візитівкою села. У свою чергу, староста Перемиського повіту Ян Пончак привітав усіх учасників та гостей фестивалю: «Я радий, що цей фестиваль уже wpisany i постійний календар прикордонних імпрез. Добре, що історія поєднується із сьогоденням, а сьогодення – з майбутнім». Описав всі помилки за здоров'я та безпеку подорожуючих.

Відвідувачка фесту Tetiana Puhacz поділилася враженнями від триденного перебування неподалік польського кордону. «Дуже сподобалися виставки у фортах, підбір музикантів, звук. Атмосфера фестивалю ще досі змушує серце битися частіше. Єдине, що завадило до кінця отримати задоволення – прохолодна погода і дощ. Щоправда танці у болоті – це те, що запам'ятається надовго», – сказала дівчина.

Оксана ЦИМБАЛЮК

Оксана ЦИМБАЛЮК

Wiklinowy węzeł na pamięć Верболозовий вузлик на пам'ять

П'ятнаście поколінь студентів Волинської Школи Культури і Сztuk Pięknych imienia I. Strawińskiego zdobyło wiedzę z malarstwa dekoracyjnego, ceramiki, wyrobów z wikliny i drewna a także opanowało podstawy mistrzostwa pedagogicznego na Wydziale Sztuk Pięknych. Większość absolwentów tej szkoły dostaje się na uczelnie Łucka, Lwowa i Kijowa.

П'ятнадцять поколінь студентів Волинського державного училища культури і мистецтв імені І.Ф. Стравінського набули знання з декоративного розпису, кераміки, лозоплетіння, дереворізблення, оволоділи основами педагогічної майстерності на відділі образотворчого мистецтва. Більшість випускників училища вступають до вищих навчальних закладів Луцька, Львова, Києва.

Tylko w szkole na Wołyniu można nauczyć się robienia przedmiotów z wikliny. Studenci poznają techniki tkackie, kontynuują i rozpowszechniają tradycje ludowe, tworząc współczesne wyroby codziennego użytku oraz ozdobne. Honorowa Mistrzyni Twórczości Ludowej Rusłana Wrońska i magister projektowania terenu Oryśia Nyczyporuk wspólnie ze swoimi studentami prowadzą kółka produkcji wiklinowej w szkołach średnich a także uczestniczą w międzynarodowych i ogólnokrajowych sympozjach na temat rozwoju sztuki ludowej.

W zeszłym roku absolwenci czekali natchnieniem z mitologicznych motywów twórczości I. Strawińskiego, natomiast w bieżącym roku tematem prac dyplomowych studentów stały się wiersze Lesi Ukrainki. Wierzbą wiciową była środkiem ekspresji twórczej dla Iryny Myčko («Księżyc jaśniełki promienie cichutkie rzucił do nas...») i Anastasji Sioch, która ilustrowała fragment «...trzcina szepcze z turzycą...» nad leśnym jeziorem. We wrześniu prace te zostaną zaprezentowane podczas wystawy z okazji obchodów setnej rocznicy napisania dramatu «Pieśń lasu».

Ostatnio nauczyciele i studenci Wydziału Sztuk Pięknych reprezentowali nasz kraj - jako delegacja z Wołynia - w ramach Dni Ukrainy w polskim Szczecinie, podczas których odbył się plener malarstwa, wystawa oraz dobroczynna aukcja dzieł studentów w Zamku Książąt Pomorskich. Obrazy z Wołynia ozdobiły ratusz Szczecina, a pieniądze uzyskane w czasie akcji charytatywnej zostały przekazane na rzecz lokalnego domu dziecka. Ekspozycje podczas wystawy formy dekoracyjne i lampy ze złoconej wikliny wywoływały zachwyt publiczności.

Plecione wyroby wypełniają byt człowieka od najdawniejszych czasów. Z surowca roślinnego produkowano naczyńca, torby, walizy, meble, lampy, kosze. Wiklinę stosowano też w budownictwie. Ślady tych wyrobów zostały znalezione przez archeologów w osadach z czasów neolitu. Już w średniowieczu w Łucku działały warsztaty, a później spółdzielnia, zajmujące się produkcją wyrobów plecionych. Wraz z rozpowszechnieniem przemysłu i upadkiem produkcji ludowej pod koniec XIX wieku powstał problem zachowania tradycyjnych rzemiosł. Rozpoczęły się badania lokalnego rękodziela ludowego przez kółka etnograficzne i ekonomiczno-statystyczne zakładane w środowisku studentów, postępowych intelektualistów i ziemianstwa.

W latach trzydziestych w celu realizacji rządowych programów wspierania życia społecznego, gospodarczego i kulturalnego w Polsce zostało założone Stowarzyszenie Rozwoju Terenów Wschodnich oraz zaczęły działać towarzystwa promujące twórczość ludową. Z reguły na czele tych stowarzyszeń stały pierwsze osoby w województwach - wojewodowie lub ich żony. Wołyńskie Stowarzyszenie, które powstało w 1934 roku, działało pod przewodnictwem wojewodziny Józefowskiej. Podstawowym zadaniem Stowarzyszenia było prowadzenie badań naukowych, gromadzenie wzorów sztuki ludowej i prezentowanie jej na regionalnych wystawach. Stowarzyszenie propagowało postrzeganie sztuki ludowej takiej, jaką ona jest w rzeczywistości, bez żadnej modernizacji i popraw ze strony fachowych artystów. Przy pomocy zorganizowanych przez Stowarzyszenie rynków (spółdzielni)

Студенти-учасники симпозиуму

sztuki ludowej realizowano produkcję mistrzów chłopskich.

Po drugiej wojnie światowej w regionie wołyńskim próbowano wskrzesić wyroby sztuki ludowej, w tym produkcję mebli z rattanu. Symbole sztuki ludowej kształtowały styl wykonanych zawodowo przedmiotów bytowych w latach 60-80 ubiegłego wieku.

Problem wspierania i rozwijania tradycji ludowych pozostaje istotnym również w obecnie. W szczególności, Wołyńska Państwowa Szkoła Kultury i Sztuk Pięknych imienia I. Strawińskiego w następnym roku po raz pierwszy wyszła nauczycieli podstawowych instytucji sztuki. Mam nadzieję, że węzeł z wikliny nie zostanie zapomniany przez przyszłych artystów i mistrzów.

Oleksandr ARTUSZEWSKIY, zdjecia Orysi Nyczyporuk

Робота Анастасії Сьох «...очеред перешітється з осокою...»

(«Місяць ясенський промінь тикесенький кинув до нас...») та Анастасії Сьох, яка уявила, як «...очеред перешітється з осокою...» на березі лісового озера. У вересні ці роботи демонструватимуться на виставці, присвяченій сторіччю написання драми-феєрії «Лісова пісня».

Нещодавно у складі волинської делегації викладачі та студенти відділу образотворчого мистецтва представляли нашу державу на Днях України в польському місті Щецин, під час яких проведено містичний пленер, виставку та благодійний аукціон студентських робіт у Замку поморських князів. Картини з Волині прикрасили мерію Щецина, а гроші, отримані на аукціоні, передані місцевому сиротинцю. Експоновані на виставці декоративні форми, світильники із золотої лозини, вразили глядачів.

Плетені вироби увійшли в побут людини ще у найдавніші часи. З рослинної сировини виготовляли посуд, торби, валізи, меблі, світильники, кошкі, її використовували у будівництві. Сліди цих виробів знайдені археологами ще в неоліті. Вже у середньовіччі в Луцьку діяв чех, а пізніше - артіль, яка виготовляла плетені вироби. Із поширенням промислового виробництва та зазнавання народних ремесел в кінці XIX століття постала проблема збереження традиційних ремесел. Розпочалося дослідження місцевих народних ремесел, розгорнуто етнографічними та економічно-статистичними гуртками студентської молоді, прогресивною інтелігенцією, земастами.

У 1930-х роках для втілення в життя урядових програм сприяння суспільному, господарському, культурному життю в Польщі було створено Товариство розвитку земель східних, почали діяти товариства підтримки народних ремесел. Як правило, товариства очолювали перші особи воеводства - воеводи або їх дружини. Волинське товариство, засноване у 1934 році, діяло під голівуванням воеводи Юзефської. Основним завданням Товариства було проведення наукових досліджень, колекціонування зразків народного мистецтва та експонування їх на регіональних виставках. Товариство пропагувало співробітництва народного мистецтва таким, яким воно є, щоб не модернізувати і не поліпшувати його під керівництвом професійних художників. За допомогою організованих Товариством базарів (кооперативів) народних ремесел налагоджувався збут виробів селянських майстрів.

Після Другої світової війни були спроби відродити у Волинській області артілі народних ремесел, зокрема виготовлення плетених меблів. Ознаки народного мистецтва формували стиль професійних ужиткових виробів та середовища у 60-их-80-их роках минулого століття.

Проблема підтримки і розвитку народних традицій є актуальною і в наш час. Зокрема, Волинське державне училище культури і мистецтв імені І.Ф. Стравінського з наступного року вперше випустить викладачів початкових мистецьких закладів. Є надія, що вузлик з верболозу не забудуть майбутні художники і майстри.

Oleksandr ARTUSZEWSKIY, фото Orysi Nyczyporuk

З 1 липня 2011 року у Луцьку діє програма «Соціальний автомобіль», у рамках якої інваліди опорно-рухового апарату та зору можуть безкоштовно скористатися послугами таксі.

Od 1 lipca 2011 roku w Łucku działa program „Społeczny samochód”, w ramach którego osoby niepełnosprawne, mające trudności w poruszaniu się oraz problemy ze wzrokiem, mogą korzystać z usług bezpłatnej taksówki.

Komisja Łuckiej Rady Mięskiej ds. porządkowania nazewnictwa ulic miasta wybrała 28 ulic, których nazwa ma zostać zmieniona z okazji 20 rocznicy uzyskania niepodległości przez Ukrainę.

Komisja Łuckiej Rady Mięskiej ds. porządkowania nazewnictwa ulic miasta wybrała 28 ulic, których nazwa ma zostać zmieniona z okazji 20 rocznicy uzyskania niepodległości przez Ukrainę.

Łuck, Lublin i Brześć podpisały wspólną deklarację o realizacji projektu, w ramach którego zostaną utworzone między państwowe ośrodki informacyjne turystyki ekologicznej.

Łuck, Lublin i Brześć podpisały wspólną deklarację o realizacji projektu, w ramach którego zostaną utworzone między państwowe ośrodki informacyjne turystyki ekologicznej.

Łucka Centralna Mięska Biblioteka dla Dzieci zorganizowała czytelnik pod gołym niebem.

Łucka Centralna Mięska Biblioteka dla Dzieci zorganizowała czytelnik pod gołym niebem.

Na Wołyniu była z wizytą delegacja z Czech, która poszukuje grobów swoich rodaków zaginionych na terenie Ukrainy podczas wojen światowych.

Na Wołyniu była z wizytą delegacja z Czech, która poszukuje grobów swoich rodaków zaginionych na terenie Ukrainy podczas wojen światowych.

U Łucku відкрили pierwszy w Ukrainie pamiętnik pisarki Oleny Pciłki, matery Lesi Ukrainki.

W Łucku odsłonięto pierwszy na Ukrainie pomnik pisarki Oleny Pciłki, matki Lesi Ukrainki.

Nаш передплатний індекс: 49053

«Luceoria» спієвала в Wąwolnicy

Po dwudziestu latach niepodległości Ukrainy mamy już dość ciągłych poszukiwań złotego wektora, za pomocą którego osiągnęlibyśmy szczęśliwe i bogate państwo. Władze są wprawdzie raz we Wschód, raz w Zachód, w końcu pragną porzucić się w obu kierunkach równolegle. Jednak dla zwykłych obywateli od dawna jasne jest, że należy wzorować się na tych, którzy żyją lepiej. Nie bierzmy za wzór takich metropolii, jak Warszawa, Praga czy Budapeszt. Spójrzmy na życie zwykłych Polaków z polskiej prowincji. Proszę mi wierzyć, otrzymamy odpowiedź, dokąd iść.

Nie tak dawno chór «Luceoria» działający przy Stowarzyszeniu Kultury Polskiej na Wołyniu imienia Ewy Felińskiej odwiedził Wąwolnicę, małą malowniczą miejscowość województwa lubelskiego. Być może wymagającym turystom, którzy podróżują wyłącznie po centrach turystycznych o światowej renomie, ta nazwa absolutnie nie mówi. Jednak prawdziwi fani podróży i historii, ludzie, którzy pragną wiedzieć i rozumieć, jak żyła Europa w ciągu tysięcy lat i w jaki sposób budowała społeczeństwo o wysokiej cywilizacji, na pewno będą zainteresowani Wąwolnicą. Według legendy, została ona założona jeszcze w VII wieku przez księcia Kraka, który nazwał miasteczko «małym Wawelem». Wąwolnica pełniła ważną rolę, ponieważ łączyła drogi handlowe Wschodu i Zachodu. Miasto posiadało plac rynkowy, kościół, zamek warowny i rozwiniętą infrastrukturę, co czyniło jego mieszkańców dość zamożnymi. Jednak liczne katastrofy, które niszczyły Europę przez wieki, nie ominęły również tego miasteczka – były to ogromne pożary, niejednokrotne ataki wojsk rosyjskich, szwedzkich i saksońskich, straszliwe ciosy w czasie rozbiorów Polski. Po represjach spowodowanych przez Powstanie Styczniowe, Wąwolnica utraciła wszystkie prawa miasta. Wojny XX wieku również przyczyniły się do jej zniszczenia. Wydawało się, że te tragiczne dzieła miasteczka pozostawiają dla potomków tylko ruiny. Obecnie Wąwolnica, dzięki nieustannej i nieustrudzonej pracy swoich

mieszkańców, jest rozbudowywanym i rozwiniętym miasteczkiem, które liczy około 5 tysięcy mieszkańców. Wąwolnica w rzeczywistości może służyć jako doskonały przykład, jak należy budować mały region, gdzie nie ma gigantów przemysłowych, potężnych przedsiębiorstw, które by bez żadnych problemów zatrudniały lokalną społeczność. W tym przypadku priorytetem jest oczywiście rolnictwo. Wielkie wrażenie sprawia bardzo oszczędne zagospodarowanie. Nie ma ani kawałka jałowej ziemi, wszystko jest zadbane i corocznie daje duże plony. Ponadto, ze względu na korzystne warunki klimatyczne, Wąwolnica jest ośrodkiem eko-turystyki i rekreacji. Ekskluzywności tych obszarów, zakorzeniona w wiekowej historii, z wielką liczbą ośrodków religijnych i kulturalnych, ciekawymi zabytkami historycznymi i unikalnymi krajobrazami, każdego roku zmusza turystów do powrotu na wakacje. Właśnie z takimi wrażeniami wrócili z niepowtarzalnej Lubelszczyzny mieszkańcy Łucka, którzy ostatnio mieli okazję zwiedzić ten gościnny region. Na zaproszenie władz gminy na obchody Dni Wąwolnicy przyjechały dwa łuckie zespoły muzyczne – zespół «Wolyńskie słowiki» i chór «Luceoria». Polscy przyjaciele przekazali łuckim artystom dużo pozytywnych emocji. Ogromna liczba różnorodnych przedsięwzięć dotyczyła każdego mieszkańca i gościa Wąwolnicy. Impreza miała charakter rodzinny, w koncertach, konkursach i zawodach brały udział całe

rodziny. Nawiąsem mówiąc, Wąwolnica ma młodą twarz – miasteczko zamieszkuje dużo młodzieży i dzieci, które nie zamierzają porzucić małej ojczyzny, co również jest bardzo obiecujące dla rozwoju regionu. Gości z Ukrainy lokalna społeczność powitała bardzo życzliwie i ciepło. Oklaski i wykrzyki zachwytu, jak zawsze, otrzymał w nagrodę zespół «Wolyńskie słowiki», który nie potrzebuje dodatkowej reklamy, ponieważ od ponad dziesięciu lat jest znany nie tylko na Wołyniu, lecz również poza jego granicami. Dla chóru «Luceoria», niedawno założonego przez pasjonatów Stowarzyszenia Kultury Polskiej na Wołyniu imienia Ewy Felińskiej w celu promowania polskiej i ukraińskiej pieśni, ta podróż stała się pierwszym debiutem zagranicznym, który zaliczył na «bardzo dobry». Polacy byli zaskoczeni, że nasi artyści znają tak dużo polskich piosenek. Na wspólnym nieformalnym spotkaniu z lokalną muzyczną formacją «Seniory» razem wykonywali pieśni zarówno w języku ukraińskim, jak też w polskim, budowali wspólne plany. Tak więc, być może, w najbliższym czasie usłyszymy śpiew jedne-go z polskich zespołów w Łucku. Taka współpraca jest przejawem dyplomacji narodowej. Cywilizowana Europa znajduje się w odległości wyciągniętej ręki i zawsze jest gotowa do współpracy. Ważne jest, aby z tego skorzystać. Jest to ważne nie tylko dla Europy, ale i dla nas.

Olga GORIACHEVA

... na відпочинку

«Luceoria» заспівала у Вонвольниці

За два десятиліття незалежності України оскомину набили постійні пошуки золотого вектора, при дотриманні напрямку якого ми отримаємо щасливу і зможну державу. Керманічі кидають свої погляди то на Схід, то на Захід, а то і зовсім прагнуть рухатися в обидві сторони одночасно. Натомість, для пересічних громадян давно є очевидним те, що варто просто рівнятися на тих, хто живе краще. Не берімо для прикладу великих мегаполісів, як то Варшава, Прага чи Будапешт. Погляньмо, скажімо, на життя простих поляків у польській глибинці. Повірте, отримаємо відповідь, куди прямувати.

«Luceoria» під час виступу у Польщі

Нещодавно хор «Luceoria», що діє при Товаристві польської культури на Волині імені Еви Фелінської, побував у невеличкому мальовничому куточку Люблінського воєводства – гміні Вонвольниці. Можливо, для вибагливих мандрівників, котрі подорожують виключно завдяки відомим світовим центрам туризму, ця назва абсолютно нічого не каже. Проте справжнім любителям подорожі та історії, людям, котрі прагнуть знати і розуміти, як жила Європа тисячоліттями і яким чином вона побудувала високоцивілізоване суспільство, буде надзвичайно цікаво познайомитися з Вонвольницею. Згідно легенди, вона була заснована ще у VII ст. князем Краком, котрий назвав містечко «малим Вавелем». Вонвольниця відіграла важливу роль, адже стояла на торгових шляхах, які з'єднували Захід зі Сходом. Місто мало rynkowy площу, костел, замок з оборонними вежами та розвинуту інфраструктуру, що дозволяло мешканцям жити досить комфортно. Проте численні катаклізми, що потрясли століттями Європу, не обійшли стороною і цього містечка – це і масштабні пожежі, неодноразові напади російських, шведських та саксонських військ, страшні потрясіння у часи поділів Польщі. Після репресій, спричинених Січневим повстанням, Вонвольниця взагалі втратила права міста. Вийняти XX ст. також зробили усе, щоб стерти її з лиця землі. Здавалося, що така трагічна історія містечка залишилась нападкам лише руїни. Сьогодні Вонвольниця, завдяки невтомній та на-

полегливій праці своїх мешканців, є розбудованим та розвинутим селищем, у якому проживає близько 5 тисяч жителів. Вонвольниця справді може слугувати прекрасним прикладом, як потрібно розбудовувати маленький край, де немає промислових гігантів, потужних підприємств, які без проблем давали би роботу місцевим мешканцям. Пріоритетом тут, безумовно, є сільське господарство. Велике враження створює надзвичайно бережливе господарське ставлення до землі. Не пустує жоден клаток ґрунту, все оброблено і дає щороку пристойний врожай. Окрім цього, завдяки сприятливим кліматичним умовам, Вонвольниця стала центром зеленого туризму та відпочинку. Винятковість цих теренів, створена віковою історією, величезною кількістю релігійних та культурних центрів, цікавими історичними пам'ятками та неповторним ландшафтом, змушує туристів щороку повертатися сюди на відпочинок. Саме такі враження привезли з неповторної Люблінщини лучани, яким довелося нещодавно відвідати цей гостинний край. На запрошення влади гміни відігати разом свято містечка до Вонвольниці приїхали два луцьких музичних колективи – ансамбль «Волинські соловейки» та хор «Luceoria». Митці отримали масу позитивних емоцій та задоволення від спілкування з польськими друзями. Величезна кількість різноманітних заходів охопила кожного мешканця та гостя Вонвольниці. Свято набуло сімейного формату, адже

у різноманітних концертах, конкурсах, змаганнях брали участь цілі родини. До речі, Вонвольниця має малою обличчя – у містечку проживає досить багато молоді та дітей, які не планують покидати малу батьківщину, що є теж досить перспективним для розвитку краю. Гості з України місцеві мешканці приймали радо і тепло. Аплодисменти та захоплені вигукі, як і завжди, отримав у нагороду ансамбль «Волинські соловейки», який не потребує додаткової реклами, адже уже більше десяти років добре знааний не лише на Волині, але і за її межами. Для хору «Luceoria», нещодавно створеного ентузіастами Товариства польської культури на Волині імені Еви Фелінської для популяризації польської та української пісні, ця подорож стала першим закордонним дебютом, з яким він вперше на «відмінно». Польки були вражені, що наші хористи знають так багато польських пісень. На спільній неформальній зустрічі з місцевою музичною формцією «Seniory» разом виконували пісні як українською, так і польською мовами, будували спільні плани. Так що, можливо, найближчим часом зможемо почути спів одного з польських колективів уже в Луцьку. Така співпраця – прояв народної дипломатії. Цивілізована Європа знаходиться на відстані протягнутої руки і вона завжди готова співпрацювати. Важливо цим скористатися. Важливо не тільки для Європи, а й для нас.

Ольга ГОРЯЧЕВА

Rola Kościoła w budowie społeczeństwa obywatelskiego

Роль церкви в побудові громадянського суспільства

W zeszłym tygodniu w naszym mieście odbył się ciekawy dialog dotyczący trudnego tematu – roli i miejsca Kościoła w budowie społeczeństwa obywatelskiego.

Kwestia budowy wolnego demokratycznego społeczeństwa nie jest nowa i często wywołuje zainteresowanie ze strony naukowców, politologów, przedstawicieli samorządów i organizacji społecznych. Tym razem w rozmowach uczestniczyli także przedstawiciele Kościoła. Dzięki inicjatywie Komisji ds. Wiernych Świeckich Ukraińskiego Kościoła Grekokatolickiego i przy wsparciu Łuckiego Egzarchatu UKGK odbył się okrągły stół, przy którym teolodzy przedstawili koncepcję budowy społeczeństwa obywatelskiego, która oparta jest na zasadach chrześcijaństwa.

Pragnąc odpowiedzieć na pytanie, jaką rolę odgrywa dziś Kościół w budowie społeczeństwa obywatelskiego, uczestnicy dyskusji poszukiwali tego, co łączy wartości chrześcijańskie i społeczne obywatelskie. Podczas rozmowy spróbowali wyjaśnić rolę człowieka w społeczeństwie właśnie z punktu widzenia chrześcijaństwa. Rozpatrzono przez pryzmat nauki społecznej Kościoła także procesy odbywające się dziś na Ukrainie.

Co tak naprawdę budujemy? I co jest tym głównym kryterium, którym należy się kierować rozbudowując rozwinięte społeczeństwo? Żeby wiedzieć, co budować, należy mieć punkt oparcia. Z punktu widzenia Kościoła, który uważa za zasadnicze chrześcijańskie wartości społeczne, a także zdaniem wielu politologów w centrum zawsze znajdował się człowiek. Właśnie człowiek ze swoim godnym miejscem w rodzinie, wspólnocie, społeczeństwie czy państwie musi znaleźć się na szczycie wartości. To, co najbardziej cenimy, to najbardziej chronimy. Każdy koniecznie musi uświadomić sobie, że on jest człowiekiem, którego Bóg przeznaczył do wolności, możliwości bycia samym sobą i wyznaczania swojego miejsca wśród innych ludzi. Powiedzmy, wynagrodzenie czy emerytura muszą stworzyć warunki dla godnego poziomu życia człowieka, aby miał zagwarantowane podstawowe potrzeby. Jeśli człowiek jest skazany na ciężką pracę w celu przetrwania, on już staje się niewolnikiem sytuacji, co nie odpowiada chrześcijańskiej koncepcji, już nie może być wolny ani w swoim wyborze, ani w swoich działaniach.

Problem roli człowieka w społeczeństwie jest decydujący, gdy mówimy o społeczeństwie obywatelskim – wspólnocie wolnych i odpowiedzialnych ludzi nie będących tłumem. W społeczeństwie obywatelskim nie ma miejsca dla mas, warstw i klanów, ponieważ składa się ono z osobistości dokonujących świadomego wyboru. Społeczność obywatelska rozpatrywana jest jako swe-

Zasiedzenia okrągłego stołu

go rodzaju społeczny czynnik powstrzymujący dla państwa. Uważa się, że krajom, w których społeczeństwo obywatelskie jest rozwinięte, nie zagraża dyktatura, są mniej skorumpowane, lepiej zorganizowane, ludzie czują się wolni, a instytucje społeczne są bardziej efektywne.

Dlaczego społeczeństwo obywatelskie istnieje w Europie? Historycznym korzeniem Europy jest chrześcijaństwo. W ciągu 2000 lat utworzył się światopogląd, który pozwolił Europie zostać założycielką społeczeństwa obywatelskiego. Na przykład w takich rozwiniętych państwach, jak Arabia Saudyjska lub Zjednoczone Emiraty Arabskie, gdzie panuje inny religijny i społeczny wymiar światopoglądu, nie ma społeczeństwa obywatelskiego. Czy może czuć się wolną kobieta w Arabii Saudyjskiej, jeżeli nie ma prawa samodzielnego podróżować, szukać pracy czy prowadzić samochód. Tu zasady szariatu mają o wiele większe znaczenie, niż wolność i wybór. Społeczność obywatelska jest obce także Chinom. Wiekowe tradycje wschodnie nie stawiają po środku człowieka. Tam człowiek jest tylko cegiełką Wielkiego Muru Chińskiego i musi służyć wyższemu celowi. Chrześcijaństwo natomiast twierdzi, że człowiek jest celem, a nie środkiem. Człowiek jest ważniejszy, niż martwe interesy dużych imperiów. Jest to podstawa chrześcijaństwa i jednocześnie centralna idea społeczeństwa obywatelskiego.

Jaka więc jest w tym wszystkim rola Kościoła i co on może zrobić dla budowy rozwiniętego społeczeństwa? Jako społeczna instytucja w społeczeństwie obywatelskim właśnie

Kościół ma misję wychowania obywateli w wierze w oparciu o wartości chrześcijańskie. Może on służyć przykładem. Samoorganizacja parafii będącej zjednoczeniem wierzących obywateli uważana jest za element społeczeństwa obywatelskiego. Bardzo dużo decyzji mimo przewodnictwa duszpasterskiego podejmują wspólnota. Niestety, jak zaznaczają duchowni, obecnie istnieje negatywna praktyka, kiedy niesumienni politycy pragną manipulować Kościołem. Nie jest to dziwne, przecież z ostatnich sondaży wynika, że poziom zaufania powiedzmy do Rady Najwyższej wynosi obecnie 2 proc. Ufają Kościołowi (bez zaznaczenia jakiegokolwiek przynależności konfesyjnej) blisko 70 proc. respondentów. Być może to zaufanie musi zostać w jakiś sposób odnotowane w naszej ustawie zasadniczej – Konstytucji Ukrainy, żeby separacja Kościoła i państwa nie wyglądała jak separacja Kościoła i społeczeństwa. Przecież właśnie w Preambule, która wyznacza istotę Konstytucji, są przepiękne słowa o tym, że ten dokument uchwalony jest "uznając odpowiedzialność przed Bogiem, własnym sumieniem, poprzednimi i przyszłymi pokoleniami".

Zbudować harmonijne społeczeństwo można tylko wróciwszy do zasad chrześcijaństwa. Tylko żyjąc w oparciu o przykazania Boże otrzymamy szczęście dla człowieka, rodziny, społeczeństwa, narodu. "Błogosławiony lud, którego Bogiem jest Pan!" (Ps. 144,15).

Минулого тижня у нашому місті відбувся цікавий діалог на досить непростої тему – роль та місце церкви у побудові громадянського суспільства.

Тема побудови демократичного, вільного суспільства не нова і часто викликає жвавіший інтерес у науковців, політологів, представників самоврядування та громадських організацій. Нині ж до обговорення долучилися і представники церкви. З ініціативи комісії у справах мирян УГКЦ та за підтримки Луцького егзархату УГКЦ відбувся круглий стіл, де богослови представили досить потужну концепцію побудови громадянського суспільства з точки зору християнського вчення.

У пр�гненні відповісти на питання, яке значення відіграє сьогодні Церква у побудові громадянського суспільства, учасники дискусії торкнулись пошуку дискусії, що єднає християнські цінності і громадянське суспільство. Важливим моментом у розмові було визначення ролі людини у суспільстві саме з точки зору християнського вчення. Розглянули через призму суспільного вчення Церкви і ті процеси, що сьогодні відбуваються в Україні.

Що ж ми, насправді, будемо? І що є тим головним критерієм, яким потрібно керуватися у побудові процвітаючого суспільства? Щоби знати, що будувати, треба мати точку опори. З точки зору Церкви, яка вважає християнські суспільні цінності основоположними, та і на думку багатьох політологів, центром завжди визначалася людина. Саме людина зі своїм достойним місцем в сім'ї, спільноті, суспільстві чи державі повинна стояти на вершині цінностей. Те, що ми найбільше цінимо, ми і найбільше оберігаємо. Необ-

хідно усвідомити кожному, що він є людиною, Богом призначеною для свободи, можливістю вільно розпоряджатися самим собою і вільно визначати свої стосунки з іншими людьми. Скажимо, зарплата чи пенсія повинні дати можливість достойного рівня життя людини. Якщо людина приречена важко працювати задля виживання, вона уже стає рабом ситуації, що порушує християнську концепцію, вона уже не може бути вільною ні у своєму виборі, ні у діях.

Проблема цінності людини для суспільства є визначальною, коли говоримо про громадянське суспільство – спільноту вільних і відповідальних людей, котрі не є натовпом. Громадянське суспільство не сумісне з поняттями маси, верстви, клану, тому що воно складається з особистостей, які роблять усвідомлений вибір. Громадянське суспільство розглядається як, свого роду, суспільний стримуючий фактор для держави. Кажуть, що країни, де є розвинуте громадянське суспільство, менше піддані корупції, краще внутрішньо організовані, люди відчувають себе вільнішими, а суспільні інститути – ефективнішими.

Чому громадянське суспільство склалося в Європі? Історичним корінням Європи є християнство. За 2000 років склався певний світогляд, який дозволив Європі стати родоначальницею громадянського суспільства. Для прикладу, у таких процвітаючих державах, як Саудівська Аравія чи ОАЕ, де панує інший релігійний та суспільний світогляд, грома-

дянського суспільства немає. Чи може відчувати себе вільною жінка в Саудівській Аравії, коли вона не має права самостійно подорожувати, шукати роботу чи керувати автомобілем? Закони шариату мають набагато більше значення, аніж свобода та вибір. Громадянське суспільство є чужим і для Китаю. Вікові традиції східної свідомості ставлять у центр не людину. Там людина є лише цеглинкою у Великій китайській вітні і повинна служити вищій цілі. Християнство ж наголошує, що людина є ціллю, а не засобом. Окрема людина є важливішою, ніж мертві інтереси великих імперій. Це є основою християнства і, одночасно, центральною ідеєю громадянського суспільства.

Яке ж місце у цьому займає Церква і що може зробити для побудови процвітаючого суспільства? Як суспільна інституція у структурі громадянського суспільства, саме Церква бере на себе місію виховання громадян у вірі, відповідно до християнських цінностей. Вона може слугувати прикладом. Самоорганізація парафії, що є об'єднанням віруючих громадян, вважається елементом громадянського суспільства. Дуже багато рішень, окрім духовної опіки та пастирського проводу, приймає громада. На жаль, зазначають святі отці, сьогодні складається негативна практика, коли іноді недобросвісні політики намагаються маніпулювати Церквою. Це і не дивно, з огляду на те, що останні соціологічні аналізи показують рівень довіри, скажімо, до Верховної Ради на рівні 2 відсотків. Довіряють Церкві, без зазначення будь-якої конфесійної приналежності, близько 70 відсотків опитаних. Можливо, що довіру необхідно якось зафіксувати у нашому Основному законі – Конституції України, щоб відокремлення Церкви від держави не виглядало як відокремлення Церкви від суспільства. Адже саме у Пreamбулі, частині Конституції, яка визначає дух цього документа, є прекрасні слова про те, що цей документ приймається «усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішніми та прийдешніми поколіннями».

Побудувати гармонійне суспільство можливо лише, повернувшись до християнських засад. Тільки живучи за Божими Заповідями, отримуємо щастя для людини, родини, суспільства, народу. «Щасливий є народ, Господь якого – Бог» (Пс. 144, 15).

Wrocław Europejską Stolicą Kultury 2016

Вроцлав – «Європейська столиця культури – 2016»

13 czerwca 1985 r. ministrowie kultury krajów członkowskich Rady UE (nie mylić z Radą Europy!) podjęli decyzję dotyczącą corocznego wyboru Europejskiego Miasta Kultury, które w ciągu roku mogłoby przedstawiać i propagować kulturę swojego kraju.

W 2000 r. zamiast Europejskiego Miasta Kultury zaczęto wybierać Europejską Stolicę Kultury. Taka zmiana odbyła się w związku z rozpoczęciem realizacji przez UE programu «Kultura-2000». Jak do tej pory taki zaszczyt mogło mieć tylko jedno miasto na rok. Wyjątkiem stał się rok 2000, kiedy wybrano aż 9 Europejskich Stolic Kultury, w tym dwie z krajów wówczas jeszcze oczekujących na członkostwo w UE. Były to czeska Praga i polski Kraków.

Od 2009 r. na Europejskie Stolicy Kultury corocznie wybierane są dwa miasta. Jedno miasto obowiązkowo musi znajdować się na terenie jednego ze «starych» krajów członkowskich UE, a inne – reprezentować «nowego» członka Unii. W bieżącym roku na przykład Europejskimi Stolicami Kultury są fińskie miasto Turku i stolica Estonii Tallin.

W 2016 r. tę honorową misję będzie wykonywać jedno hiszpańskie (San Sebastian) i jedno polskie miasto. Jak doowiedzieliśmy się 21 czerwca b.r., jest to Wrocław. Wyboru zwycięzców dokonał międzynarodowy zespół 13 ekspertów (7 przedstawicieli UE i 6 z Ministerstwa Kultury RP) podczas dwuetapowego konkursu.

Początek konkursu dotyczącego wyboru Europejskiej Stolicy Kultury Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP ogłosiło 9 listopada 2009 r. Do pierwszego etapu konkursu zgłosiło się 11 polskich miast: Białystok, Bydgoszcz, Gdańsk, Katowice, Lublin, Łódź, Poznań, Szczecin, Toruń, Warszawa i Wrocław. Przedstawiciele każdego z nich opracowali programy, które planowali zrealizować w przypadku zwycięstwa. Po ocenie tych programów 13 października 2010 r. eksperci wyłonili 5 finalistów konkursu. Były to Gdańsk, Katowice, Lublin, Warszawa i Wrocław. Każde z tych miast opracowało własną kampanię promocyjną, którą przeprowadzało w Polsce i za granicą.

Bardzo wymowne były hasła, pod którymi przeprowadzano te kampanie. Gdańsk przedstawiał siebie jako miasto-kołyskę polskiej wolności, dając swojemu programowi w walce o tytuł Europejskiej Stolicy Kultury nazwę «Kultura wolności». Katowice wystartowały jako «Miasto ogrodów», pragnąc obalić stereotyp brudnego i nudnego ośrodka przemysłowego. Lublin jako «Miasto w dialogu» podkreślał swoje wyjątkowe położenie geograficzne, pragnąc symbolizować otwartość Unii Europejskiej na wschód, jedność

przestrzeni kulturalnej w Europie Zachodniej, Środkowej i Wschodniej. Warszawa, która brała udział w konkursie pod hasłem «Nowa Warszawa dla Odrodzonej Europy», podkreślała swój twórczy potencjał i pragnienie podniesienia poziomu kultury, przekształcenia jej w jeden z priorytetów rozwoju w całej Europie.

piękną do najbliższego otoczenia człowieka, nauczaniu ludzi widzenia piękna nawet w swojej codzienności, w bycie. Czwararty watek nosi nazwę «Piękno w cyberprzestrzeni» – te projekty są skierowane na wykorzystywanie współczesnych technologii informacyjnych w kulturze. Piąty watek tematyczny programu działań

13 czerwca 1985 r. ministrowie kultury krajów-członków Rady Europejskiego Sojuszu (nie plutać z Radą Europy!) przyjęli decyzję o corocznym wyborze «Europejskiego miasta kultury», które w ciągu roku mogłoby przedstawiać i propagować kulturę swojego kraju.

U 2000 r. zamiast «Europejskiego miasta kultury» zaczęto wybierać «Europejską stolicę kultury». Taka zmiana odbyła się w związku z rozpoczęciem realizacji przez UE programu «Kultura-2000». Jak do tej pory taki zaszczyt mogło mieć tylko jedno miasto na rok. Wyjątkiem stał się rok 2000, kiedy wybrano aż 9 Europejskich Stolic Kultury, w tym dwie z krajów wówczas jeszcze oczekujących na członkostwo w UE. Były to czeska Praga i polski Kraków.

W 2000 r. zamiast Europejskiego Miasta Kultury zaczęto wybierać Europejską Stolicę Kultury. Taka zmiana odbyła się w związku z rozpoczęciem realizacji przez UE programu «Kultura-2000». Jak do tej pory taki zaszczyt mogło mieć tylko jedno miasto na rok. Wyjątkiem stał się rok 2000, kiedy wybrano aż 9 Europejskich Stolic Kultury, w tym dwie z krajów wówczas jeszcze oczekujących na członkostwo w UE. Były to czeska Praga i polski Kraków.

Takimi przestrzeniami nie tylko miast, ale i duszy ludzi, które do kultury dotorcają się, nawet przy zwykłym spojrzeniu na kartki czy wiersze. Głównym zadaniem tych «przestrzeni dla kultury», zgodnie z koncepcją Wrocławia jako «Europejskiej stolicy kultury 2016», stanowią wspólne poszukiwania nowych form kultury w najszybszym i najbardziej zrozumiałym.

Propozycje Wrocławia jako «Europejskiej stolicy kultury – 2016» zgrupowane w 5 tematycznych bloków, każdy z яких включає в себе по кілька десятків проектів, об'єднаних спільною метою. Перший блок названо «Відкривання простору», а його метою є розвиток культурної інфраструктури міста. Другий tematyczny blok – «Краса в полі зору». Проекти, які будуть реалізовані в його рамках, мають вивести культуру на вулицю, зробити її частинкою міського ландшафту. Третій tematyczny blok – «Близькість краси» – присвячено введеному красі до найближчого оточення людини, навчання людей бачити цю красу навіть у своїй щоденності, в побутовому оточенні. Четвертий tematyczny blok носить назву «Краса у кіберпросторі». Проекти, що його складають, спрямовані на використання сучасних інформаційних технологій у культурі. П'ятий tematyczny blok програми дій Wrocławia jako «Europejskiej stolicy kultury – 2016» – «Сили природи – потужність культури». Він наголошує на нерозривності зв'язку між природою і культурою, підкреслює культурне значення багатств природи та необхідність їх збереження.

Цікаво, що кожен мешканець міста, кожна неурядова організація могли запропонувати свою ідею, свій проект для цієї програми. Всього було надіслано 600 таких пропозицій, 150 з яких увійшло до остаточного варіанту конкурсної заявки Wrocławia. Усі, хто хоче детальніше ознайомитися з текстом цієї заявки, можуть знайти її в Інтернеті за адресою: http://www.wro2016.pl/fileadmin/user_upload/application/aplikacja_na_nowo_pl.pdf

У вересні 2011 р., під час Europejskiego kongresu kultury, який відбудеться у Wrocławiu, пройде офіційне підтвердження вибору його як «Europejskiej stolicy kultury – 2016». Офіційне надання титулу чекає на Wrocław u 2012 році.

www.deon.pl

Wrocław, zwycięzca konkursu, na swoją dewizę wybrał wyrażenie «Przestrzenie dla piękna». Takimi przestrzeniami są nie tylko miejsca, w których tworzy się kultura, ale również dusze ludzi, którzy dotykają kultury nawet przy zwykłym oglądaniu obrazu czy czytaniu poezji. Głównym zadaniem tych «przestrzeni dla piękna», według koncepcji Wrocławia jako Europejskiej Stolicy Kultury w 2016 roku, będą wspólne poszukiwania nowych form piękna w bardziej szerokim rozumieniu tego słowa.

Propozycje Wrocławia co do realizacji swojego programu jako Europejskiej Stolicy Kultury 2016 podzielono na 5 wątków tematycznych, z których każdy składa się z kilkudziesięciu projektów, połączonych wspólnym celem. Pierwszy watek nazwano «Otwieranie przestrzeni», jego celem jest rozwój infrastruktury kulturalnej w mieście. Drugi watek – «Piękno w polu widzenia». Projekty, które zostaną zrealizowane w ramach tego wątku, powinny wywieść kulturę na ulice, uczynić z niej część miejskiego landszaftu. Trzeci watek – «Intymność piękna» – poświęcony jest wprowadzeniu

Wrocławia jako Europejskiej Stolicy Kultury 2016 – «Sily natury – potęga kultury». Podkreśla on nierozdzielność związku pomiędzy przyrodą i kulturą, znaczenie bogactw przyrody dla kultury i konieczność ich zachowania.

Warto zauważyć, że każdy mieszkaniec miasta, każda organizacja pozarządowa mogła zaproponować swoją ideę, swój projekt dla tego programu. Łącznie nadesłano 600 takich propozycji, z których 150 weszło do końcowego wniosku konkursowego Wrocławia. Wszyscy, którzy chcieliby zapoznać się bardziej dokładnie z tym wnioskiem, mogą znaleźć go na stronie: http://www.wro2016.pl/fileadmin/user_upload/application/aplikacja_na_nowo_pl.pdf

We wrześniu 2011 r. podczas Europejskiego Kongresu Kultury, który odbędzie się w Wrocławiu, zostanie oficjalnie potwierdzony jego wybór na Europejską Stolicę Kultury 2016. Oficjalne nadanie tytułu czeka Wrocław u 2012 roku.

Europejskich stolic kultur, dwoma z яких стали міста з країн, що лише очікували на членство в ЄС. Це були чеська Прага та польський Краків.

З 2009 р. функції «Europejskiej stolicy kultury» щорічно виконують вже два міста. Одне з них обов'язково мусить бути розташоване на території котроїсь із «старих» країн-членів ЄС, а інше – репрезентувати країну «нового» члена Євросоюзу. У нинішньому році, наприклад, «Europejskimi stolicami kultury» є fińskie місто Турку та stolica Estonii Tallin.

У 2016 р. цю почесну місію виконуватимуть одне іспанське (Сан-Себастьян) та одне польське місто. Останнім, яким ми довідалися 21 червня нинішнього року, став Wrocław. Вибір міст-переможців було виконано міжнародною групою з 13 експертів (7 представників від ЄС і 6 – від Міністерства культури Польщі) під час двоетапного конкурсу.

Початок конкурсу на вибір «Europejskiej stolicy kultury» Міністерство культури і національної спадщини Республіки Польща оголосило 9 листопада 2009 р. До першого етапу конкурсу зголосило

курс. Ними стали Ідзясек, Катувіце, Люблін, Варшава та Wrocław. Кожен з цих міст розробило власну промоційну кампанію, яку проводило у Польщі та за кордоном.

Дуже промовистими були гасла, під якими ці кампанії проводилися. Так, Ідзясек позиціонував як місто-коліска польської свободи, назвавши свою заяву на звання «Europejskiej stolicy kultury» «Культура свободи». Катувіце представляли як «місто садів», прагнучи заперечити стереотип брудного та нудного промислового осередку. Люблін як «місто в діалозі» робив наголос на своєму винятковому географічному розташуванні, прагнучи символізувати відкритість Europejskiego Sojuszu на Схід, єдність культурного простору Західної, Центральної та Східної Європи. Варшава, яка брала участь у конкурсі під гаслом «Nowa Warszawa dla відrodzonej Europy», підкреслювала свій творчий потенціал і бажання піднести культуру на вищий рівень, перетворити її на один із пріоритетів розвитку у цілій Європі.

Вrocław, переможець конкурсу, своїм гаслом обрав фразу «Простори для краси».

Bezsenna noc na Łuckim Zamku po raz piąty

Надворне таєне польського балету, середньовічне дзвічки білоруського zespołu, ogień i piasek ukraińskich animatorów – to wszystko można było zobaczyć podczas imprezy w Łuckim Zamku w nocy z 26 na 27 czerwca.

Tradycyjnie w przeddzień lub w Dzień Konstytucji Ukrainy odbywa się w Łucku wielka akcja artystyczna – «Noc w Łuckim Zamku», na którą przyjeżdżają ludzie ze wszystkich zakątków Ukrainy, a także turyści z Europy.

W wydarzeniu udział wzięło 101 uczestników. Akredytowano 73 przedstawicieli mediów, zarejestrowano 40 mistrzów sztuki ludowej, 35 kowali, rzemieślników, pszczelarzy, 23 uczestników klubów rekonstrukcji historycznej. Kuchnię wołyńską przygotowywało 75 kucharzy.

Również w bieżącym roku wszystko odbywało się według scenariusza z poprzednich czterech lat. Wystąpiły zespoły folklorystyczne, pokazano tańce średniowieczne, show ognia, «żywe» rzeźby, swoje umiejętności zaprezentowali kowale, mistrzowie gotowania miodu i sztuki ludowej.

Wśród gości zagranicznych po raz drugi odwiedził nas białoruski zespół średniowiecznej muzyki «Stary Olsa», a po raz pierwszy – zespół z Mołdawii «Zdob și Zdub» oraz nadworny balet z Krakowa «Cracovia Danza».

– Jesteśmy w Łucku po raz pierwszy i bardzo nam się spodobało wasze miasto i wasza impreza – powiedziała naszej gazecie Alla Potapowa, uczestniczka krakowskiego baletu nadwornego (pani Alla z pochodzenia jest Ukrainką, ale już przez dłuższy czas mieszka i pracuje w Polsce – Red.). – Macie bardzo piękną zamek. Nasz zespół często występuje w zamkach i pałacach całej Europy, dlatego mamy z czym porównywać. Mamy przyjemność uczestniczyć w tak cudownej i magicznej imprezie. Wszystko jest zorganizowane na bardzo wysokim poziomie.

«Cracovia Danza» przedstawił mieszkańcom Łucka trzy części dużej sztuki pod tytułem «Tańce i zabawy w czasach średniowiecza», wielkie wrażenie wywarł nie tylko program, ale też niezwykle ciekawe stroje.

– Mieliliśmy tylko pół godziny na występ, więc wybraliśmy tylko niektóre tańce. Każda część sztuki przedstawia różne momenty życia w czasach średniowiecza: powrót rycerzy z wojny, spotkanie ich dam, wspólne zabawy i rozrywki. Pragniemy również naświetlić temat miłości – dodaje Alla Potapowa.

Po występie, siedmioosobowa polska grupa poprowadziła na głównej scenie warsztaty tańców średniowiecznych.

Tańce V-XV wieku były prezentowane również przez lwowski zespół «Pantera» w rytm dawnej muzyki zespołu «Kings & Beggars» (Lwów). Tradycyjnie na «Noc w Łuckim Zamku» przybyły «Żywe rzeźby» z Krymu.

Równoległe na kilku scenach odbywały się ciekawe występy. Teatr «Wolfram» (Krym) i «Taniec świetlików» (m. Poltawa) dały prawdziwe show ognia. Teatr na szczudłach «Show gigantów» z Eupatorii zaprezentował wielki spektakl o tematyce weneccjanek i słowiańskiej.

Słynna artystka animacji z piasku Daria Puszkina (m. Charków) stworzyła łucki zamek z piasku i do muzyki miejscowego zespołu «Odech słońca» zaprezentowała widzom sztukę pod tytułem «Sen nocy letniej».

Najbardziej oczekiwanym momentem czerwcowej nocy był, oczywiście, występ zespołu muzyki folklorystyczno-rockowej «Zdob și Zdub» z Mołdawii, z którym goście festiwalu bawili się do świtu, nucąc słowa piosenki «Widzieliśmy noc, spacerowaliśmy przez całą noc do rana».

Ania TET
Zdjęcia Wołodymira CHOMYCA

П'ята безсонна ніч у Луцькому замку

Придворні танці польського балету, середньовічні звуки білоруського гурту, вогонь і пісок українських animatorів – усе це можна було побачити під час святкування у Луцькому замку нинішнього року в ніч з 26 на 27 червня.

– Ми вперше у Луцьку і нам дуже сподобалося ваше місто і ваше свято, – розповіла газеті Алла Потاپова, учасниця краківського придворного балету (пані Алла родом з України, але вже тривалий час живе і працює в Польщі, – ред.). – У вас дуже красивий замок. Наш колектив часто виступає у замках і палацах усюди Європи, тому є з чим порівнювати. Нам приємно виступати на такому чудовому і magiczному дійстві. Все організовано на дуже доброму рівні.

«Cracovia Danza» показали лучанам три частини великої вистави під назвою «Танці і забави у часі Середньовіччя», зокрема вразили не лише своєю програмою, а й надзвичайно цікавими костюмами.

– Ми мали лише півгодини на виступ, тому вибрали лише деякі танці. Кожна частина вистави показує різні моменти життя у часі Середньовіччя: приїзд лицарів із війни, зустріч їх дамами, спільні забави і проведення часу. Також намагалися розкрити тему кохання, – додає Алла Потاپова.

Опісля виступу польські учасники, які приїхали до Луцька у складі з 7 осіб, на головній сцені провели для волинян майстер-класи із середньовічних танців.

Танці V-XV століть демонстрували гостям арт-шоу також львівський колектив «Pantera» під ритми ансамблю старовинної музики «Kings & Beggars» (Львів). Традиційно на «Ніч у Луцькому замку» прибули «Живі скульптури» з Криму.

Так, на мистецьку акцію з України приїхав 101 учасник – представники колективів, які у червеву ніч розважали лучан. Акредитувалося 73 представники засобів масової інформації, зареєструвалося 40 майстрів народної творчості, 35 кovali, ремісників, пасічників, 23 учасники клубів історичної реконструкції. Волинську кухню презентували 75 кухарів.

У нинішньому році дійство відбувалося за сценаріями попередніх чотирьох років. Виступили фольклорні гурти, були представлені середньовічні танці, вогняні шоу, «живі» скульптури, продемонстрували свою майстерність ковалі, медовари та майстри народної творчості.

Із закордонних гостей вдруге до Луцька завітав білоруський гурт середньовічної музики «Stary Olsa», а вперше – команда із Моїдлови «Zdob și Zdub» та придворний баїет із Кракова «Cracovia Danza».

Паралельно на інших майданчиках також відбувалися цікаві дійства. Так, вогняне шоу представляли театри «Вольфрам» (Крим) і «Танець світлячків» (м. Полтава). Театр на ходулях «Шоу велетнів» з Євпаторії презентував грандіозне дійство на венеційську та слов'янську тематику.

Луцький замок із піску зобразила відома художниця піскової анімації Дарія Пушкіна (м. Харків) – майстриня під музичний супровід луцького гурту «Пюдих сонця» продемонструвала глядачам перформанс під назвою «Сон літньої ночі».

Найочікуванішим дійством червеної ночі був, звісно, виступ фольк-рок-етно гурту «Zdob și Zdub» із Моїдлови, з яким гості фестивалю і зустрічали святковий приспів відомої пісні «Видели ноше, гуляли всю ноше до утра».

Ania TET
Фото Воłodиміра ХОМІЧА

„Zadanie realizowane w ramach zlecenia przez Kancelarię Senatu zadań w zakresie opieki nad Polonią i Polakami za granicą w 2011 r. dzięki pomocy Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”